

“Аз Ще Изградя Църквата Си”

автор: **Лий Лакос**
<http://leelacoss.org>

превод: Деян Павлов
skype: the-tenor

Какво представлява Църквата?

Днес думата “църква” се употребява по много начини. Случвало се е, когато съм пристигал в някой град за да служа, и пастора да казва, “Нека се поразходим да ти покажа църквата си.” След няколко минути пристигаме в сградата; обикновено след това той ме въвежда вътре и казва нещо като, “Е, харесва ли ти?” Мястото е празно; и “църквата”, за която той ми говори, е, разбира се, сградата. Понякога съм чувал пастори да казват, “В моята църква имам толкова много спасени.” Как е възможно това? Често пъти Ан или аз сме чували такива изрази, “Побързай! Ще закъснеем за църква.” В някои от пътуванията ни пък сме чували коментари като, “Ами, аз просто не мога да разбера това. Ние в нашата църква не танцуваме – ние просто не правим такива неща.” Хора са ни казвали, “Чувствам се в безопасност, защото съм член на църква, която съществува от стотици години.” Чували сме и неща като, “Вярвам, че всеки един трябва да бъде покрит, затова се присъединих към деноминационна църква, която е призната от правителството. Не искам да бъда наречен сектант.” Колко пъти някой е казал думи като, “Ние се местим доста често: бил съм член на Баптистка Църква, на Методистка Църква и на Лутеранска Църква. Ходил съм на Петдесятна Църква; а сега посещавам едно малко, независимо, харизматично събрание.” На което пък друг отговаря, “Да, знам. Аз не харесвах предишната си църква и затова се присъединих към една друга.”

“Църквата” сграда ли е? Или събрание? Или традиционен начин на вършене на нещата? Или институция? Или деноминация? Има ли различни видове църкви? Нека дори да се запитаем, можем ли да променяме църквите си? Или, всъщност може ли някой да се присъедини към църквата?

Как Божието Слово определя какво представлява “църквата”? Има много въпроси, които трябва да си зададем. Например, нека да видим какво се случи, когато Бог започна да излива Своя Свят Дух в оня специален ден Петдесетница след възнесението на Исус. В Библията е записано, че първоначално 3000 души са приели думите на Петър с радост; и се кръстили. Те, плюс поне сто и двадесетте, които бяха в горницата, постоянстваха вярно в поученията на апостолите, в общението, в разчупването на хляба и в молитвите. Ежедневно те се събираха единодушно в храма и по домовете си разчупваха хляба, като хвалеха Бога с радостни и искрени сърца. Тогава четем, “. . . Господ прибавяше към църквата всекидневно тези, които се спасяваха (Деян. 2:42-47).” Въпроса е: “Към коя деноминация или организация ги включваше Господ?” През земното си служение Исус беше с учениците си около 3 години плюс още 40 дни, когато

Той им говореше предимно за Божието царство. Исус имаше достатъчно време, за да установи някакъв вид организация. Помнете, че те бяха юдеи с много организиран начин на живот според законите и обичаите на Моисей и старейшините. Освен това, римляните също бяха с много високо организирана култура. Към какво прибавяше Бог ония, които се спасяваха? Духът на Господа казва чрез Павел, че "... (Бог) е поставил всички неща в нозете му, и му е дал да бъде глава над всичко в църквата, която е неговото тяло, пълнотата на Оня, който изпълва всичко във всички (Еф. 1:22-23)." В Колосяни четем, че "Той (Исус) е главата на тялото Си, църквата... заради Неговото тяло, което е църквата (Кол. 1:18, 24)." В посланието си към Коринтяните Павел казва, "Но Бог е поставил частите, всяка една от тях, в тялото, според както му е угодно (1 Кор. 12:18)." Става ясно, че вече имаме началото на някои отговори.

Неговото тяло: природата на новото творение

В по-горните текстове, а също и в други, виждаме, че църквата, според Божието слово, всъщност е тялото на Господ Исус Христос. Самият Исус е наречен главата на това тяло. Църквата не е организация, а организъм. Гръцката дума "сома" се превежда навсякъде в Новия Завет като "тяло." "Сома" се отнася до тялото като цяло (тяло за живот); понякога до цялостния човек (който се идентифицира с неговото тяло); също до физическата природа на човека (различна и отделна от духовната природа); както и метафорично до Тялото на Христос (цялата църква или нейния израз във вид на местно събрание). Църквата е една жива реалност. Тя е личност. Разбира се, тази глава и тяло са специални. "Затова, ако някой е в Христа, той е ново творение; старите неща отминават, и ето, всичко става ново (2 Кор. 5:17)." Писанията наричат това нов човек (Гръцки: *kainos anthrospos*): "... за да създаде в себе си един нов човек (Еф. 2:15)." Става дума за човек, който е нов в смисъл че има качествено различна природа. Това не означава "нова" в смисъл по-нова във времето. Този Христос, съставен от глава и тяло, е ново създание, ново творение, нова природа, различен вид човек. Този човек има различна природа. Този вид ново творение е различно от това, което беше Адам, преди или след греха му. Павел ни увещава да съблечем стария човек и "да облечем новия човек, който е създаден по образа на Бог, в истинска праведност и святост (Еф. 4:24)." Този нов човек е Христос, което включва и главата, и тялото. Тялото на този нов човек се нарича църква.

Бог е този, който прибавя ония, които се спасяват, и ги прави части на тялото на този нов човек, който е Христос. Бог поставя всяка част в това тяло, църквата, според както му е угодно. Той също поставя в църквата апостолите, пророците, учителите и т.н., (1 Кор. 12:18,28). И така, църквата е тялото на Христос. Исус е възкръснал. Той е жив. Той е Възкресението и Живота. Той е в тялото Си, и ония, които са спасени, са в Него. Църквата е жива. Църквата е жив, нов човек. Ние сме организъм, а не организация. Заедно с главата, която е

Господ Исус Христос, църквата е човек, ново създание, притежаващ различни качества и природа от тези на хората, които не са в Христос.

Последният Адам стана дух, който дава живот. Обаче не духовното е първо, а естественото, и после е духовното. Първият човек беше от земята, направен от пръст; вторият Човек е Господа от небесата. Какъвто е човека от пръст, такива са и ония, които са направени от пръст; и какъвто е Небесният Човек, такива са и ония, които са небесни (1 Кор. 15:45-48, добавено подчертаване).

Освен това, не само главата е наречена “Христос”, но също и тялото. Това е ясно от изреченото от Божия Дух чрез апостол Павел, “Защото както тялото е едно и има много части, и всичките части на тялото, ако и да са много, пак са едно тяло, така е и Христос (1 Кор. 12:12).” Христос, който е главата, има тяло, което включва всички части. Има пълно идентифициране на всички части в главата, Христос. Когато искаме да покажем на някой снимка на човек, за да може да го разпознаят, показваме им главата и лицето. Не носим със себе си снимка на краката на наш приятел, за да може хората да го опознаят. Те гледат към главата и лицето, за да могат да познаят приятеля ни, когато го видят, или пък да се опитат да го запомнят. По същият начин е и с новия човек, който е Христос. Ние идентифицираме този нов човек с Исус, главата, който е Месията и Сина на Живия Бог. Всъщност Христос има тяло, не само глава. И главата, и тялото на този нов човек са Христос. Трябва да осъзнаем ограничеността на изговорните ни средства, особено когато говорим за вечното и временното, или за божественото и човешкото. Например, Божеството има абсолютни характеристики, които са непреходни; и следователно не се предават на човек. Отец, Син и Свети Дух са всесилни, всеприсъстващи и всезнаещи. Тези характеристики не се предават на новородените вярващи, и, ако въобще това може да се случи, със сигурност не и докато сме в смъртни тела. “Ние знаем отчасти и пророкуваме отчасти (1 Кор. 13:9).” Обаче има характеристики на Бога, които са, така да се каже, относителни; и се предават на тялото на Христос. Например, някои от тях са служенията на възнесения Христос, дарбите на Светия Дух и плода на Духа, които трябва да бъдат в Неговото тяло, църквата, и във всички негови части.

Мога ли да се присъединя към това тяло?

Може ли някой да се “присъедини” към това тяло, към този нов човек? Възможно ли е някой сам да се присъедини към това тяло? Как може човек да бъде включен към това тяло? Включването изисква Божията инициатива. В Деяния на Апостолите видяхме, че Бог е който прибавя към църквата си всеки ден ония, които се спасяват. Бог е който поставя всяка част, както и служенията на Христос, в тялото. Човек може да бъде прибавен само от Бог и само чрез спасение. Един ден преди разпятието, Господ беше с учениците си; и Той ги нарече негови приятели. После каза, че не те са го избрали, но че Той ги е избрал и ги е определил да дават много, и то траен, плод (Йн. 15:16). От

Лутер и реформаторите научихме, че спасението е по благодат, чрез вяра, като дар от Бога, за да не може никой да се похвали (Еф. 2:8). Бог е който ни призовава и ни дава вярата в Господ Исус като наш Спасител. Всеки, който иска да познава истинния и жив Бог, Той го води при Себе Си чрез Исус. Бог дава вяра на човека. Той желае никой да не погине, но всички да дойдат до познанието на благодатта в Исус Христос. Отговорността на човека е да отговори на призива на Бога и да упражни вярата, която е приел чрез Неговата благодат. Трябва да избереш, за да бъдеш избран. Бог прави всичко това възможно: да упражниш волята и вярата си и да избереш Бога. Както е писано, “Който призове името на Господа ще се спаси” (Рим. 10:9-13). Тогава Бог прибавя този човек, който вече е новороден или спасен, към тялото на този нов човек, който е Христос.

Все още има много объркване или поне неразбиране. Хора, които искрено са изповядали Исус за личен Спасител и Господ, и които по този начин са новородени или спасени, не знаят или не вярват, че незабавно са станали части на църквата. Те смятат, че истинската църква е организация. Така че, когато се включат в някоя организация, наречена “Християнска”, те стават част от “църква.” Тези искрени вярващи търсят да угодят на Господа и да са покорни на лидерите в Християнството. Те вярват, че за да бъдат истински части от църквата, трябва да се присъединят към някаква организация, наречена “Християнска.” Обаче в момента на спасението им, сам Господ ги прибавя към църквата, която е Неговото Тяло. Мнозина може да са религиозни, но да не са новородени, или спасени (Йн. 3:5). Те не са направили такава изповед на вяра. Те призовават Християнското послание като философия. Обаче не са се покаяли за греховете си и не са изповядали Исус за техен личен Спасител. Те не са се подчинили Нему като Господ на живота им. Мислят, че са спасени, или че имат добри шансове да бъдат спасени поради това, че са част от организация, наречена “Християнска църква.” Такива организации имат различни изисквания към членовете си. Някои от тези организации твърдят, че човек става част от “църквата” след като премине през процес, при който лидер от организацията поръсва или потапя във вода кандидата, от чието име в същото време отправя молитва. Някои от тези организации казват, че ако човек премине през такъв процес доброволно, а според други ако е бил представен като малко дете от член на същата организация, то тогава кандидата всъщност е бил “спасен.” В някои такива случаи на кандидата се казва, че вече е пълен със Святия Дух. Много хора смятат, че могат да се присъединят към църквата като се присъединят към дадена организация. Със сигурност е вярно, че Господ общо взето води всяка част на тялото Си да се събират и да се идентифицират с другите части в техния местен контекст, т.е. като събрания или местни църкви. Неразбирателствата и проблемите често се случват в момента, в който някои реши, че чрез изпълнението на изискванията на дадена религиозна организация Бог ще ги счете за верни членове на църквата Си. Мнозина са приели фалшиво евангелие и/или фалшиво чувство за сигурност. Без лично взаимоотношение с Господа и без любов към Него, изразена във вярност и пазене на Словото Му, те няма да приемат благата, които религиозни лидери им обещаваат, ако са “верни” членове на “църквата” (организацията). От друга страна мнозина, които не са били “верни” на изискванията на т.нар.

“християнски” религии, приемат че са се провалили пред Бога. Казва им се, и някои са склонни да го повярват, че са отпаднали като истински части на Божията църква. През всичките години, през които съм бил в Христос, съм разговарял и работил лично с много истински апостоли и пророци, както и евангелизатори, пастори, учители и старей от повече от 60 държави на 6 континента. Тези братя и сестри в Христос имат личен опит, като членове на десетки международно признати религиозни организации представители на т.нар. Католически, Протестантски, Петдесятни, или независими групи. И все пак, всички са единомислени, че писанията, Библията, която е Божие слово, е ясна и недвусмислена по отношение на спасението и водното кръщение. По библейска дефиниция, водното кръщение е за новородения вярващ; такъв който е спасен чрез лична изповед на греха си, и който чрез вяра изповядва и приема Исус от Назарет като Христос, Сина на Бог, който дойде в плът и умря за греховете на света, възкръсна и се възнесе до дясната страна на Бог Отец. Всички тези хиляди лидери от целия свят се съгласяват, че в момента на спасението Господ добавя човека към тялото на Христо, което е църквата. Тези лидери ясно разбират разликата между религиозните хора и такива, които имат лично взаимоотношение с Господ Исус Христос. Когато един новороден лидер започне да общува, не му е трудно да разбере дали другата страна има лично взаимоотношение с Бог, чрез вяра в Христос и чрез новородение, или само се нарича Християнин, защото е член на т.нар. “Християнска” организация (“църква”) или събрание.

Неговият Дом

Църквата в Библията е описана не само като тялото на Христос, но и като Божият Дом. Чрез новородението човек става част от Божието семейство. Павел казва, “... прекланям колена пред Оцеца на нашия Господ Исус Христос, от Когото носи името си всяко семейство на небето и на земята (Еф. 3:14-15).” В Исус имаме не само достъп до Отца чрез същия Дух, но също и езичника, и юдеина стават части от Божието семейство. Освен това ние трябва да правим добро, особено на ония, които са от Божието семейство, както Павел увещава църквата в Галатия (Гал. 6:10). В Христос, “... ние сме дошли в църквата на първородните, които са записани в небето (Евр. 12:23).” Никой човек или организация не може да постави ничие име в тази небесна книга. Една нощ Исус говореше на човек от юдейските власти. Този човек имаше разбиране за писанията. Исус му каза, че трябва да се новородиш (родиш отново), за да видиш Божието царство; човек трябва да бъде роден от вода и от Дух. Гръцката дума, значеща “ново”, е “anothen”, което може да бъде предадено като израз “от горе.” Така че може да се каже, че човек трябва да се роди отгоре, от Духа, който е от горе (Йн. 3:1-8). Няма човек или организация, които да могат да направят това за когото и да било.

Такова новородение прави човека Божие дете и част от Неговото семейство и дом. Това е дело на Божия дух и то се случва в момента на изповедта на вяра в

Исус като личен Спасител и Господ. Отговорност на човека е да приеме Божиата доброта и благодат; Бог, а не човек или организация, е който създава това ново творение, Божието дете. Бог е Баща на Светлините и Той създава синове и дъщери на светлината. Господ казва, “Преди бяхте тъмнина, но сега сте светлина в Господа. Ходете като деца на светлината (Еф. 5:8).” Исус привежда много “синове в слава”, било то мъже или жени, новородени вярващи. Те имат нова природа. Те са новия човек, “създаден според Бога, в истинска праведност и святост (Еф. 4:24).” Всеки един поотделно е дете в Божието семейство и дом. Църквата е хората. Тя е Божиите изкупени и умити в кръв хора, които са изведени от едно изгубено и умиращо човечество.

Неговият Храм

Тези, които са в Христос, са също и къщата, или храма на Бог. Толкова много хора мислят, че физическата сграда е храм, в който Бог обитава. Някои вярват, че определени места в тези сгради са по-святи от други места там. Освен това, някои, поради това, че са поучавани така, са убедени, че само ограничен кръг от признати лидери могат да заемат места в определени, т.нар. святи или най-святи места от сградата. Първият записан в историята Християнски мъченик, Стефан, трябваше да се занимае с това мнение, както също и ние. Точно преди да бъде убит с камъни, Стефан каза, че Всевишният не обитава в храмове направени от човешки ръце. Той им цитира от пророк Исая и каза, “... какъв дом ще Ми построите?... Не Моята ли ръка е направила всичко това (Деян. 7:49,50; Ис. 66:1)?” Стефан ни напомня, че Давид искаше да построи обиталище за Бога, и че Соломон построи такъв храм. Обаче това, което човек се опитва да стори, Бог го прави чрез новородението. Когато човек е спасен, Бог не само го поставя в Христос, в Неговото Тяло; но Бог идва да обитава в ония, които обичат Исус и пазят Неговото слово. Исус казва, че онези, които Го обичат, ще пазят Словото Му; и Отец ще обича такива хора. Отец и Син ще дойдат да обитават в тях (Ин. 14:23). Като наш Апостол и Първосвещеник, Той е и Оня, който изгражда своя дом, и “Сина на Неговия дом. Неговия дом сме ние, ако удържим твърдо до край дързостта и радостта от надеждата си (Евр. 3:1-6).” Новородения вярващ е храмът на Бог. Тези, които са новородени, са като живи камъни, на които Исус е крайъгълен (1 Петр. 2:4-8). Заедно ние се вграждаме в едно духовно обиталище за Бога. Павел казва, че никой не може да положи друга основа, освен положена, която е Исус Христос. Църквата е построена на основата на апостолите и пророците, като Исус е крайъгълен камък (1 Кор. 3:11; Еф. 2:19-22). Ние сме святия храм като образуваме заедно обиталището на Бог в Духа. Има добронамерени хора, които продължават да си мислят, че могат да построят обиталище за Бог. Но Бог е, който през изминалите двадесет века изгражда обиталище за Себе Си. Сега Той прави това в живота и телата на всички вярващи поотделно, както и в цялото тяло на Христос, църквата. Ние, църквата, сме създадени за вечно обиталище на Бог. Това е тайна, която е била скрита от векове и поколения, но която сега Бог прави известна на светите си. Божието Слово казва, че има богатство в славата на тая

тайна, “която е Христос във вас, надеждата на славата (Кол. 1:24-27).” Съвсем уместно би било да се каже на мнозина, дори на такива, които вършат неща в името на Христос, “Коравовратни и с необрязано сърце и уши! Вие всякога се противите на Святия Дух, както правиха бащите ви, така правите и вие (Деян. 7:51).” Никак не ни се харесва да слушаме такива думи, особено ако се отнасят до нас самите. Обаче плътския ум е враг на Бога и не може да разбира Божиите неща. Винаги, когато мислим като стария човек, като естествени, плътски същества, ние използваме ума по плътски и тогава не мислим по начина, по който Бог мисли. Ние мамим себе си и нямаме Неговия ум, действащ в нас дори и да сме новородени. “Защото да сме с плътски ум означава смърт, а да сме с духовен ум за нас е живот и мир. Защото плътският ум е враг на Бог и не се подчинява на Божия закон, нито пък и може. И така, тези, които са в плътта не могат да угаждат на Бога (Рим. 8:6-8).” Следователно, по този начин ние се противим на Святия Дух на Истината и стоим срещу Божиите пътища и цели – което се отнася и за автора на тези редове!

Много още може да се каже за църквата, но до момента вярвам, че установихме някои значими истини. Църквата не е всичките ония думи, с които сме свикнали да я описваме така лесно. Тя не е сграда, построена от човек, нито определено събрание от Християни, нито традиция, нито пък институция. Тя не е и деноминация. Няма различни видове църкви. Само ония, които са новородени (спасени), са в църквата. Няма как да се присъединиш към определена църква или да си смениш църквата. Църквата е истинското тяло на Христос, Който е главата на новия човек, който Бог създава. Църквата всъщност е Христос, Неговото тяло. Всеки човек, който е спасен, става уникална част и член от това общо тяло на Господ Исус Христос. Църковните членове са също деца в Божието семейство. Те са Негови синове и дъщери, и като такива са част от Неговия Дом и семейство. Освен това, църквата е обиталището или дома на Бога, т.е. храм на Бога. Както Исус обеща и пророкува, ония, които Го обичат, ще пазят словото Му и Той и Отец ще направят обиталище в тях. Земните тела на спасените хора се превръщат в храм на Бога. От друга страна, цялото събрание от вярващи, като живи камъни се вграждат един в друг, за да оформят храма на Бог. Това е мястото, където Бог обитава сега на земята.

Какво е Антихрист?

Сега ще се спрем на друг въпрос. Някои може да бъдат шокирани или раздразнени, но трябва да се споменат неща и по тази тема. Нека накратко да разгледаме думата “Антихрист.” Първо, нека да се спрем на представката, “анти.” Наистина, “анти” означава “да бъдеш против, в опозиция на нещо или някой.” Но има и друго значение, което за нас е важно да знаем, и което се отнася до нашата тема. “Анти” има още няколко други значения: “да бъде поставен на мястото на някой или нещо, да бъде заменен, да бъде представен сякаш е някой друг или нещо друго.” В нашия контекст думата “Антихрист” може да бъде употребена по отношение на някой, който нарича себе си “Христос”, но не е “Христос.” Това, което се нарича “Антихрист”, не е само някой, но и нещо, което представя себе си за “Христос”, поставя себе си на

мястото на Христос или заменя това, което наистина е Христос. Само Божието Слово е Истина. Това Слово дойде в плът като Исус от Назарет. В истината няма тъмнина, нито лъжа или измама. Исус е Истината; и Божието Слово, Библията, е истина. Сатана е баща на лъжите и измамника в този свят. В него няма истина. Той дойде да убива, да краде и да унищожава. Той идва като ангел на светлината, а ония, които той изпраща, са като пратеници на светлината. Павел пророкува, "... в последните дни някои ще отстъпят от истината, като дават вниманието си на съблазнителни духове и демонски доктрини... (1 Тим. 4:1)." Днес мнозина от нас употребяват думата "църква" по различни небиблейски начини. Не казвам, че ние всички сме Антихристи. Въпроса не опира само да значението на думите. Многочислен е броя на хората, които вярват, че т.нар. Християнски религиозни традиции институции, деноминации, движения, са църквата, т.е. тялото на Христос. Това е фалшива доктрина. За някои хора, дори и те да са спасени, този начин на мислене е довел до идолопоклонство. През вековете винаги е имало хора, които умишлено са търсили да установят и да подкрепят такива организации като истинска църква или тяло на Христос. В действителност, църквата е Христос. По този начин Бог вижда нещата, както откриваме в Неговото Слово. По определение това, което заменя Христос или е поставено на Негово място, или пък се представя като че ли е Христос, такова нещо е Антихрист. Вярвайте или не, но има такива, които умишлено искат хората, и дори Божиите хора, да вярват, че една така-наречена "Християнски" организация е истинската църква. Това е заблуда! Тази сутрин Ан, моята съпруга, каза, "Хората трябва да чуват въпросите, които Бог им задава." Бог ни пита, "Какво е "Църквата"?" Ясно е, че Бог разтърсва хората си, за да можем да разпознаем граховете си и да се покаем от тях. Истината, която е светлина, прогонва тъмнината и познаването на истината ни прави свободни! Бог ни приканва да научим това, което Той прави и да изградим с Него това, което Той изгражда. Той ни призовава към отговорност, покаяние и победа в Христос. Той отговаря на молитвата на Исус, в която Той се моли на Отец, "... любовата, с която ме възлюби да бъда в тях, и аз в тях (Йн. 17:26)." Исус иска ти и аз, всички, които са спасени, да Го обичат така, както Отец го обича! Това е възможно! Това е възможно само поради това, че Отец обитава в новородените и тези, които са избрали да пазят словото Му. Те са и действителното тяло на Христос. В тях, спасените, обитава Христос. В този смисъл църквата е Христос. Ние, които сме повярвали, сме Христос: "Поставил съм ви за светлина на езичниците (...давам ви за завет на людето...": Деян. 13:47; Ис. 42:6; добавено подчертаване)." Ние сме живи! Ние не сме система. Ние не сме структура. Не сме и програмна схема или серия от събития. Ние сме Неговото тяло. Христос обитава в нас.

Каква организация установи Исус по време на земното си служение или през четиридесетте дни след възкресението си? Каква традиция, методология или институция търсеха да осъществят дванадесетте след възнесението на Исус? Павел написа над петдесет процента от Новозаветните писания. Каква йерархия или тип църковно служение (литургия) той или другите апостоли от първия век ни казват да поддържа? Никакви. Никакви. Никакви. Тялото на Господа не е организация. Неговото семейство не е система или йерархия от позиции, чинове и титли на професионални църковни позиции. Бог не обитава в някаква сграда,

“Аз ще изградя Църквата си” – Лий Лакос

място, структура, традиция, литургия и т.н. Това, което представя себе си за Христос, което заменя Христос, е Антихрист.

“И какво съгласие имат храма на Бог с идолите? Защото вие сте храма на живия Бог. Както Бог е казал: “Аз ще живея в тях и между тях ще ходя. Аз ще бъда техен Бог, и те ще бъдат Мои хора: затова излезте измежду тях и се отделете, казва Господ. Не докосвайте това, което е нечисто, и Аз ще ви приема. Аз ще ви бъда Баща и вие ще бъдете Мои синове и дъщери, казва Господ Всемогъщия (2 Кор. 6:16-18).”

Бог те обича и Той живее в телата на новородените синове и дъщери. Те съставят този нов човек, който Бог твори и който Той нарича “църквата”. Църквата е Христос, тялото на Христос, чиято глава е само Господ Исус.

Би ли желал да се помолим?

Отче, без видение твоите хора погиват. Благодаря Ти, че си ми дал това откровение за църквата. Моля те да ми простиш това, че съм вярвал и говорил фалшиви неща за Твоята църква. Моля Те да ми дадеш дух на мъдрост и откровение, дух на съвет и мощ, дух на знание и страх от Господа. Познанието на истината ни освобождава и Твоите думи са дух и живот. Учи ме, Боже мой. Искам да ходя в светлината, както Исус е светлина и да имам истинско общение с братята. Господи, не искам да ти се противя, а да се движа заедно с това, което ти правиш; показвай ми и ме води. Господи, дай ми очи да видя църквата. Дай ми Твоята любов за църквата. Искам да Те обичам, като моя Глава, и да обичам Твоето Тяло, църквата, както и Ти обичаш Тялото си. Помогни ни, Господи. Искаме да бъдем свободни, за да бъдем и да правим това, което искаш Тялото ти да прави. Моля се в името на Исус.

Кой е строителят?

Въпросът сега е, “Кой строи църквата?” За някои отговорът на този въпрос може да бъде сложен, за други – твърде прост. Разбира се, Исус казва, “..Аз ще съградя Църквата си (Мт. 16:18).” Ясно е, че Исус е строителя на Църквата си, обаче има още неща, които трябва да се кажат за този въпрос и отговора на Исус. Тъй като Той е творецът на всичко, не може да разделим Неговата природа от Неговите способности. Тоест, като се опитваме да отговорим на въпроса кой изгражда църквата, появява се необходимост да се види как Той прави това. Исус е Словото на Бог, което стана плът и обитаваше между нас. Като Слово на Бог, както ни казват писанията, всички неща бяха направени от и за Него, и без Него не е станало нищо от това, което е станало (Йн. 1:1-5). Природата на Неговата личност и на Неговата способност са неразделими. Например, в Него, който е Словото, “.. е животът и животът бе светлината на човеците. И светлината свети в тъмнината; а тъмнината я не схвана (Йн.

1:4,5).” Словото, което е светлина, унищожават тъмнината. Тъмнината не може владее, да надвие, да погаси или да премахне светлината. Светлината по своята си природа побеждава тъмнината. Еврейското разбиране за думите, и по-точно за Божието “Слово”, е че то не е статично (неподвижно), но динамично. Божието слово (еврейски: “dabar”) има силата зад себе си и/или в себе си, за да осъществи, да доведе в реалност това, което то описва или за което говори. Божието слово има присъща и свързана с него творческа сила. Така е и с Исус: Той е ясното изражение на Божието Слово. Неговата природа е творческа и това, което тя изразява, било чрез думи или чрез Неговата личност или характер, е творческо и е живот. Затова, като разбираме повече за този, Който изгражда църквата, едновременно с това все повече ще научаваме как Той прави това.

Като помним, че Исус е словото, чрез което всичко е било създадено, виждаме едно значимо изявление в евангелието на Йоан: “Не вярвате ли, че Аз съм в Отца и че Отец е в Мен?... Отец, който обитава в Мен, върши делата (Йн. 14:10).” Господ казва за Отец, който обитава в Него, че е извършил делата, които са станали през живота Му. Ако някой би могъл да твърди, че сам той е източник на делата, извършени в живота му, то това е Исус. Обаче Той не се хвали с тези дела и това не е фалшиво смирение, както ако беше някои хора да постъпят по този начин. Той говори само това, което Отца Му дава да говори. Тогава как така се получава, че приписваме заслугите на някой друг, или дори на самите себе си, за това, което е постигнато в нашия живот? Павел казва, че не би се осмелил да говори за нищо, освен онова, което Христос е извършил чрез него (Рим. 15:18). Става въпрос единствено за Исус, само за Христос, Сина на живия Бог (Рим. 15:18).

Той изгражда чрез всяка част

Във Второ Послание към Коринтяните четем, “Не че сме способни от самосебе си да съдим за нещо като от нас си; но нашата способност е от Бога, който ни и прави способни за служители на един нов завет (3:5,6).” Петър казва, “Според както всеки е получил дарба, служете си един на друг като добри настойници на многообразната Божия благодат... ако някои служи, нека да е според способността, която Бог му дава (1 Петр. 4:10-11).” В Ефесяни откриваме, “На всеки е дадена благодат според мярката на дара Христов (Еф. 4:7).” Писано е още, “Защото вие сте храмът на Живия Бог, както Бог е казал, Аз ще живея в тях и между тях ще ходя; и Аз ще бъда техен Бог и те ще бъдат Мои хора (2 Кор. 6:15-16).” Той живее в Своите си и служи чрез тях. Всеки един от тях, които са спасени, е приел Христос като дарба да служи. Всеки има призвание. Всеки новороден има съдба, добрите дела, в които Бог отнапред е поставил пред него да ходи. Всеки има служение. Всеки трябва да бъде сол и светлина. Всеки трябва да остави тази светлина да блести, за да може, като виждат добрите им дела, другите да прославят нашия Бог и Отец в небето! Майката има призвание. Автомеханикът има призвание. Бизнесменът, политикът, учителят,

домакинята, ученикът имат призвания. Всеки има Христос в него, надеждата на славата, за служение. Той е жив и желае да се изразява и да върши волята на Отца във всеки момент и всеки ден чрез Своите Си. Тези, които са в Христос, имат Святия Израилев обитаващ в тях! Помнете, новият човек беше създаден в истинска праведност и святост (вж. по-горе). Исус Христос е Праведност и Святия Израилев. Ние сме приели дара на Христос, Праведния. Трябва да търсим първо Божието царство и Неговата праведност, и всичко друго ще ни се прибави (Мат. 6:33, добавено подчертаване). Христос е способността на вярващия да бъде свят или праведен и да върши волята на Отца, която представлява отнапред наредените за него добри дела, или призвание. Следователно разбираме, че всеки, който е в Христос, има Христос в него за святост и за служение. Също виждаме, че Той не се ограничава само до хора, които се намират в някои “святи” места (като сгради и зали), нито пък само до това, което някои наричат религиозни или “църковни” събрания, програми или ритуали. Ден и нощ Той живее във всяка част от тялото Си. Той обитава в нас, за да може да върши волята на Отец, който Го е пратил, денонощно, всеки ден. Но какво да кажем за тези, които са наречени “пастори”? При тях по-различно ли е? Ако е така, по какво се различават служенията на Христос в тях от тези в другите части на тялото Христово?

Той изгражда чрез петкратното служение

В писанията, и предимно в Деяния на апостолите, откриваме споменати различни служения на Христос: апостол, пророк, учител, пастор, евангелизатор. Павел казва, че “има различни дарби, но същия Дух; различни служения, но същия Господ; различни действия, но същия Бог, който изработва всичко във всички (1 Кор. 12:4-6).” Знаем, че когато например виждаме дела на чудеса, Святия Дух, който се намира в Божия човек, върши тези дела. Човешко същество не е източника на силата за извършване на тези чудеса. Когато имаме проявление на слово на знание, на мъдрост или пророчество, личността на Святия Дух проблясва и изявява Своите способности чрез определен вярващ в този момент. Чрез новородения вярващ се наблюдава проявлението на Святия Дух. Тези стихове ни казват, че чрез спасените могат да действат различни служения, но същият Господ е, който се проявява. Личността на Сина на Бога, нашия Господ, е източника, нашата способност. Всъщност Христос се проявява чрез човека. Има различни действия и дейности, които се случват, и личността на Бог Отец проявява Своите планове, власт и способности по различни начини и времена. И отново, нека да е ясно, че Бог е източника, без значение за какви дарби, служения или действия говорим.

Нека да погледнем към един ключов стих, който се отнася към петте специфични служения на Христос. Ще открием също, че тези служения се дават за специални цели. Тези пет дарби на служения на Христос се дават, за да се служи на другите части на тялото на Христос. Тези дарби се различават една от друга и все пак те трябва да действат като се допълват взаимно. Всичките пет дарби са необходими, за да се изпълнят целите на Господа докато Той изгражда

църквата Си. Разбира се, говорим за това, което Святия Дух казва чрез апостол Павел в четвърта глава на посланието към Ефесяните, където става дума за Исус:

"Тоя, които е слязъл, е същият, който и възлезе по-горе от всичките небеса, за да изпълни всичко. И той даде едни да бъдат апостоли, други пророци, други пък благовестители, а други пастири и учители, за усъвършенстването на светиите, за делото на служението, за назиданието на Христовото тяло; докле ние всички достигнем в единство на вярата и познанието на Божия Син, в пълнолетно мъжество, в мярката на ръста на Христовата пълнота; за да не бъдем вече деца... но... да порастем по всичко в Него, който е главата, Христос (ст. 10-15)."

За напред, докато разглеждаме тази тема, ще се отнасяме към тези пет служения - апостол, пророк, благовестител (евангелизатор), пастор и учител – като петкратно служение, или служенията на Христос, дарби на служение, или пък служенията, вместо всеки пък да изброяваме целия списък с дарби. Тези служения се различават по това, че те са дадени от Възнесения Христос, за да се служи на Христовото тяло. Нека обаче да е ясно, че те също работят за разпознаването и обучението на други хора в тия пет служения на Христос. Има поне пет конкретни цели, които трябва да се постигнат чрез тези служения. Нека да помним, тези служения са дадени от Възнесения Христос, който е Човешкия Син, възкръснал от мъртвите, и който има цялата власт на небето и на земята! Първо, тези служения на Христос са дадени за екипирането на частите на тялото за тяхните дела на служение, включващи и делата, които помагат на самото тяло да функционира, и делата, които изразяват Господа и служат за постигане на волята на Бог извън Тялото. Петкратното служение трябва да работи с цел другите части да могат да се научат и да живеят по такъв начин, че Христос да получи Своето място в техния ежедневен живот. Църквата, като цяло и всеки от нас поотделно, е призвана да изразява Христос, накъдето и Господ да води всяка от нейните части и каквото и Господ да е запланувал да извърши чрез тях: в семейството, у дома, в училище, на работа, където и да е! На второ място, тези пет служения се дават за назидаването или изграждането на тялото или църквата на Христос. Ще говорим по-късно за някои специфични начини, по които Исус изгражда Своето тяло чрез петкратното служение. Трето, те трябва да съдействат за това частите на тялото да дойдат до едно постоянно растящо, интимно познание на Божия Син. Четвърто, тези служения са начина на Господ да изрази единството и да поддържа и развива единството в Духа в свързващата сила на мира. Единството на вярата в църквата няма да се изяви чрез присъединяване към растяща и популярна организация. Всеки новороден бива добавен към тялото на Христос, църквата. Ние сме направени едно в Христос. В момента на новородението си човек става част от това всеобщо и цялостно тяло на Христос. Това включва всички ония, които са изкупени, на небето или на земята. Все пак трябва да има местни географски изражения на всеобщото тяло на Христос. Трябва да има местни събрания в цялото Христово тяло, които също да са наречени църкви. Бог иска хармония, съгласие, и взаимодействие между тези местни изражения

на Неговата всеобща църква. Ние не се обединяваме като станем членове на една и съща организация, институция или деноминация! Бог вече е направил едно в Христос всички, които са спасени! Ние сме приканени да “поддържаме единството в Духа в свързващата сила на мира (Еф. 4:3).” Осъществяването на единението във вярата се постига най-вече чрез Христовите служения на апостола и пророка (или чрез други служения на местно ниво, или части от апостолски тимове). Той изпраща такива служения на различни места. Когато се създават нови църкви или се установяват взаимоотношения между съществуващи църкви в различни географски области, местни служители и пътуващи такива се обединяват с лични, “заветни” взаимоотношения между лидери и събрания. Единството на вярата се демонстрира и разширява чрез дадени от Бог взаимоотношения, които трябва да се приемат като такива, и когато хората се посвещават един на друг. Ето какво казва Павел на църквата в Коринт, като им описва хората във Филипи, “Те предадоха първо себе сина Господа, а после и на нас според Божията воля (2 Кор. 8:5).

Пето, Христовите служения трябва да помогнат на Божиите хора да станат зрели. Частите на тялото трябва да се променят от слава в слава според мярката на размера на Христовата пълнота. Те не трябва повече да бъдат деца, нестабилни и податливи на измами от фалшиви доктрини или лукави хора. Господ иска всяка част от църквата да расте в Него докато живее тук на земята. Не трябва да чакаме да умрем и да отидем при Господа, или пък да чакаме Неговото идване, за да можем да бъдем зрели според Неговия образ. Той ще представи пред Себе Си една славна църква, невеста без петно, бръчка или недостатък! Служенията са дадени за изпълнението на всички тези цели. Исус не се връща за невеста бебе. Той подготвя за Себе Си една чудна булка, неговата църква, която ще бъде славна, сияеща и зряла, когато Той дойде за нея. Нека да растем в Него, нашата Глава във всички неща. Господ даде Себе Си, за да служи в тези различни видове служения, и да съдейства за израстване в зрялост на всеки вярващ. Той работи чрез петкратните служители, за да развива процеса на преобразяване от слава в слава на частите от Неговото тяло. Когато една част изяви характера и/или способностите на Христос в нея, тялото се назидава, узрява и преобразява. Да се дава място на Христос, Който да развие този процес в цялото Си тяло, е истинската цел на призиваните в петкратно служение. Когато Христос е изявен, имаме налице преобразуване, постигане на Божията воля, добри дела, в които се ходи, имаме изливане от отвореното небе, имаме победа!

Исус е служителят

С години цитираме думите на Исус, “Аз ще съградя църквата Си.” Дълги години и аз казвах, че служенията са дадени за изграждането на църквата. Рядко съм се замислял как е възможно тези две твърдения да стоят заедно и в същото време да са верни. Никога не съм предполагал наличието на въпроса как тези две твърдения могат да са верни едновременно. Просто ги приемах за верни и толкова. Но, всъщност, как могат и двете да са верни? Винаги ли и двете са

верни? Дали винаги всеки един от петкратните служители работи за иабраждането на църквата? Аз знаех отговора на този въпрос: Не! За повечето от нас е ясно, че служенията на Христос не изграждат църквата автоматично и постоянно. Какво представляват тези служения? Какъв е апостолът, пророкът, пасторът? Както разбрехме досега, Христос е служителят в човека. Е, как се отнася това към петкратното служение? В Евреи четем, че трябва да размислим за апостола на нашата изповед, който е Исус Христос (Евр. 3:1). Това послание е написано след възнесението на Исус; и все пак Той все още е наречен и действа като апостол на нашата изповед. Тези стихове продължават и казват, че Той съгражда своя дом. Той продължава да изгражда дома си, така както и сега работи като апостол. Христос е изпратен в живота на някои хора, за да действа с дара на апостола. Писанията ни казват, че дарът на човек прави път за служението му, и че по плодовете ще ги познаем. Ако някой е разпознат като апостол, то е защото е налице плода на апостолското служение. И ако има такъв апостолски плод, то е защото Христос е в този човек, като действа апостолски в него. Христос е апостолът. Думата “апостол” не е титла, нито позиция, нито пък чин. Това е дума, използвана за да опише как Христос е изпратен да функционира в даден човек. Писанията ни позволяват да наричаме такъв човек апостол. Ако някой, който е приел Христос като такъв дар на служение, може да нарича себе си апостол, както правеше Павел. Но всичко е центрирано около Исус. Исус е апостолът. Има различни служения, но е същият Господ (1 Кор. 12:5). Нека да разгледаме пастора. Обикновено считаме тази дума за титла или позиция. В културата на Запада, а често и на Изток, тази дума се разглежда като вид професия или позиция. Как трябва да се разбира и разглежда тази дума от библейска гледна точка? На първо място, единственият, за когото Новозаветните писания се отнасят като “пастор”, е Исус. Или нека да употребим библейската дума “пастир” (овчар). Исус е Добрият Пастир и Великият Пастир на овците (Йн. 10:11; Евр. 13:20). Никой в Новият Завет не е наричан пастир! Удивително е, че в днешно време, а и от векове насам, много често хора, които са християнски служители, са наричани по традиция с титлата “пастор” (което означава пастир). Петър, който нарича себе си презвитер, казва че презвитерите трябва да пастируват стадото. Той използва гръцката дума в нейната глаголна форма, а не като съществително за титла или позиция. В тези стихове гръцката дума “poiman” се употребява в смисъл за начин на слугуване или служене, а не за управление. Всъщност той предупреждава всички, които пастируват като надзиратели (епископи) да не господаруват над ония, които са им поверени. Кой е Пастирят? Исус! Павел казва, че не смее да говори за нищо друго освен за това, което Христос е направил чрез него. Ако виждаме плода на служението на пастирят, то е защото Исус е бил изпратен като дар от Отца, за да действа като пастир чрез даден човек. Авторът на тези редове и преминал през дванадесет години обучение в университет, като последните шест от тях са били в теоложки училища. Получил съм научни степени в различни богословски дисциплини. Когато всичките изисквани от мен неща бяха изпълнени, можех да бъда поставен за пастор в няколко деноминации. Обаче имаше един много сериозен проблем: не бях новороден. Имах необходимите степени и обучение, за да бъда нает, признат и да служа в ролята на “пастор”. Дали хората в събранието щяха да получат истинското служение на пастиря?

Не! “Всеки добър и съвършен дар е от горе, и идва от Отца на светлините (Як. 1:17).” Не можеш да даваш нещо, което го нямаш. Аз все още не мога да служа като пастор, защото нямам този дар в мен. Исус не е бил изпратен да служи на хората чрез мен като пастор. Все пак, след като бях новороден, бях наричан “пастор” в ранните години на служението ми. По него време водех едно местно събрание. Титлата ми обаче не можа да ме направи пастор. Никой от петкратните дарове на служения от Христос не може да бъде заслужен. Човек не може да даде на друг дадено служение, дори и да продължава да го нарича със съответната титла. Обаче може да се разпознае дарът на Христос. Бог може също да употреби доказани служения, за да призовава, подготвя и/или отделя хора в служение на Христос. Но дарът на служение е от Бог и това е дарът Христос, действащ чрез човек. Да вземем за пример носът. Преди още да можеше да произнасяш думата “нос”, носът ти можеше да прави своите си неща – да диша, да помирисва и т.н. Ако по грешка го наричаше “ухо”, докато се учеше да говориш, пак носа ти не беше ухо. Думата “нос” не изразява титла, позиция или ранг. Не казваме, “Носът ми е най-върховната част от тялото ми. Всичко друго трябва да се подчинява на носа ми (Освен ако нещо не мирише наистина лошо!). “Носът ми управлява!” О, аз мислех, че говорим за служения. Е, ние наистина говорим точно за служения. Имената на служенията са в известен смисъл като имената на частите от тялото. Името се отнася до конкретна част и до това как тази част функционира. Името и не е титла или ранг. Не може да променя природата и дейността на части от тялото (с изключение на съвременната хирургия). Бог е създал частите на тялото и също поставя на местата им частите от Христовото тяло според както Му е угодно. Всяка част трябва да работи ефективно, като допринася своя дял за назидаването на тялото в любов (Еф. 4:16). И така, ако разпознаем плода на пастиря у някой човек, това е защото той е приел дарът на Христос, Пастирят, Който живее и действа чрез него. Христос е и великият пророк, благовестител и учител. Той е Божието Слово и Божия глас, който говори от небето (Евр. 12:25). Той е въплъщението на Благата Вест. Той е главният учител: “Вие сте научени от Него, както истината е в Исус (Еф. 4:21)”. Той е истината! Той е не само Глава на тялото Си, Църквата, Той е всичко във всички и изпълва всичко във всички (Еф. 1:23)!

Задахме един въпрос: “Кой изгражда църквата?” Виждаме, че Исус изгражда църквата Си. Виждаме също, че чрез хора, които действат в някое от петте служения на Христос, Христос гради църквата Си. Божия Дух ни казва чрез Павел, че Той гради църквата чрез частите на тялото Си.

“Нека вместо това с любов да говорим истината и да израстваме, за да станем подобни на Христос във всяко отношение. Той е главата, от която зависи цялото тяло. Всички части на това тяло са сплотени и свързани в едно и всяка част изпълнява своята функция и така цялото тяло расте и става по-силно чрез любовта. (Еф. 4:15,16).”

Когато Божията любов се изразява от една част и се приема от друга, Бог, чрез Христос живеещ в и чрез всеки вярващ, изгражда Себе Си. Нека да погледнем

по-надълбоко в тези неща. Тялото трябва да назидава себе си в любов. Бог иска всяка част да действа ефективно. Той иска всеки един от нас да израства в Христос, нашата Глава. Главата, която е Христос, прави растежа на тялото. Когато всяка част приема от Христос, тя работи ефективно. Когато частите вършат своите си задачи и дават това, което Христос доставя в определен момент, има растеж. Тялото се назидава в любов. Христос, чрез отделните части в даден момент, прави това, което Отец е определил за това време: тялото на Христос расте. Църквата в такъв момент и по такъв начин се трансформира в това, което е Христос. Отделните части растат, те се променят все повече и повече според образа на Христос. Помнете, че тялото е Христос, и следователно Христос расте. Христос, Сина на Живия Бог, не расте. Той е съвършен и вечен като Отец. Но Христос, като Човешкия Син, нараства в зрялост и пълнота. Подобно е на това, което писанията казват за Христос, като Исус от Назарет по време на земното си служение: “...макар че беше Божият Син, чрез страданията си той се научи на послушание. След като бе направен съвършен, той стана източникът на вечно спасение за всички, които му се подчиняват... (Евр. 5:8,9 – добавено подчертаване). По същият начин ние, Неговото тяло, се изпълваме повече и повече с пълнотата на Бог (Еф. 3:19). Ние се усъвършенстваме докато Той се изразява в нас по нови начини и измерения. Това не се постига автоматично в момента на спасение или новородение. Такъв растеж на отделния Християнин и на църквата, Неговото тяло, се осъществява във всеки момент, когато Христос бива изразен и изявен от отделния новороден вярващ. Едни от главните цели, приоритети и причини за живот, е да бъде изявен Христос, който е в нас; да му позволим да бъде и да прави това, за което Той е бил пратен при нас. И отново, Исус е в центъра на всичко. Бог разраства или преумножава Себе Си. Той възпроизвежда Себе Си в Своите синове и дъщери. Тези синове и дъщери са едно. Те съставят тялото на Сина, което е Христос. Неговото тяло расте на брой, когато, чрез вяра в Исус, Сина на Бога, и новородение, се прибавят нови части. Неговото тяло расте не само по брой, но и в зрялост, когато отделните вярващи дават място повече и повече на Христос, Който обитава в тях.

Господи, прости ми за всичките фалшиви идеи, които съм приемал. Господи, сега е толкова ясно: Ти си Който живееш в мен и вършиш делата. Господи, прости ми за пропиляното време, пари и усилия да градя неща, които Ти не съграждаш. Възстанови ни, О Боже! Отче, в Твое име сме правили толкова много неща, които не са били от Теб. Имай милост, О Господи, и помогни ни. Ако Господ не съгради дома, напразен е труда на работниците. Господи, изграждай църквата си. Кorigирай ни. Освободи ни. Помогни ни. Нека лицето Ти да осияе над нас и ще бъдем спасени и възстановени. Искаме да бъдем такива, каквито Ти искаш да бъдем. Господи, унищожи религията между нас. Унищожи лъжите, които сме държали в сърцата и умовете си. Твоето Слово е светлина, и светлината унищожава всяка тъмнина; Осияй, Боже, и изгони тъмнината около нас. Исусе, бъди всичко и прави всичко, за което Отец те е изпратил да направиш в мен и в твоите хора.

Господи, служи чрез нас и изграждай всичко, за което Отец те е изпратил. Възстанови ни, о Боже, в името на Исус.

Как се изгражда църквата?

Стигаме до въпроса: “Как се изгражда църквата?” Разбира се, ние разглеждахме този въпрос докато говорихме за това кой съгражда църквата. Личността на Исус, нашият Спасител, е динамична. Чрез Него и за Него са създадени всички неща. Както споменахме, църквата се изгражда в качествено и количествени измерение. Очевидно е, че църквата се изгражда количествено през тези векове, като се добавят към нея новородените хора. Видяхме, че Господ прибавя всекидневно към църквата Си онези, които се спасяват. Исус казва, че Евангелието трябва да се проповядва на всяко създание. Той казва също, че краят няма да настъпи докато благовестието за царството не бъде проповядвано по света за свидетелство на всички народи (Мт. 24:14). Великото поръчение казва, че трябва да направим ученици от народите, а не в народите. Исус ни дава притчата за доброто и лошото семе. Той казва, че полето е света, и че доброто семе са децата на царството, които трябва да бъдат по целия свят. Обаче лошото семе, или децата, които служат на врага, също са по целия свят. Лошото семе ще бъде примесено с децата на царството до края на времето (века, света). Краят на времето ще дойде с жетвата. В момента на жетвата лошото семе ще бъде отделено от доброто, и ще бъде изгорено. Тогава праведните, доброто семе, ще засияят като слънцето в царството на техния Баща (Мт. 13:24-43). Смисълът тук е, че Господа на жетвата иска голяма жетва на души. Той желае да не погине никой; но “... всички да се спасят и да дойдат до познание на истината (1 Тим. 2:4).” Бог иска тялото на Христос, църквата, да расте на брой. Това е заръка, в която Господа приканва всеки от нас да участва. Това е наша основна и постоянна цел!

Господ също иска ние да растем и в качествено отношение. Една от основните доктрини на Христос е, че трябва да растем в зрялост (Евр.6:1-2). Йоан говори за деца, младежи, родители и бащи. Ние трябва да израстваме в Христос (1 Ин. 2:11-14). Както видяхме по-рано, трябва да узряваме според мярката на ръста на Христовата пълнота. Предполагам някой може да започне да спори, че това е въпрос на избор, понеже имаме свободна воля. Но що се отнася до Бог, Той очаква ние да растем в Христос. Той желае да растем в зрялост. Той е дал на всеки от нас съдба в Христос, добрите дела, в които да ходи. Той има план за живота на всеки от нас в Христос (Еф. 2:10). Наша е отговорността да ходим в този план, или съдба, които Той е постановил преди времената. Павел казва на Тимотей, че Бог, “ни е призвал със свято призвание, не заради нещо, което ние самите сме извършили, а заради собственото си намерение и благодат, която вече ни бе дал в Христос Исус преди началото на времето (2 Тим. 1:9).” Казано честно, не винаги върша волята на Бог. А ти? Винаги ли вършиш Божията воля? Винаги ли ходиш “в Духа”? Природата и способностите на Исус проявяват ли се чрез теб двадесет и четири часа на ден, във всеки момент от живота ти? Имаше само един, който ходеше на земята в съвършенство. Само един, който живя без

грях. Исус извърши съвършено волята на Отец. Само Бог познава сърцето и духа на човек. Нека да кажем в тона на тези размисли, че повечето от нас са правили някои неща, които са били волята на Бог. Въпросът е: Как се е случило това? Как става така, че човек върши Божията воля? Как се ходи в Духа? Христос е в нас. Как всъщност Той бива изявен в нашия живот?

Да ходим като деца на Светлината

Тези въпроси ни водят до тема, която ще ни помогне да разберем как всъщност Господ изгражда църквата си. Можем да видим как Той гради тялото на Христос чрез петкратното служение на Христос, както и чрез всички останали части на тялото Си. Докато разглеждаме тези неща наемваме и понякога ясно заявяваме, че новороденият не върши автоматично волята на Бог. Павел ни увещава, като казва, “имаше време, когато тънехте в тъмнина, но сега сте изпълнени със светлина в Господа. Обхождайте се като хора, които принадлежат на светлината (Еф. 5:8).” Духът на Господа казва, че които са в Христос са светлина, но се наемва, че човек може да живее (ходи) или да не живее като дете на светлината. Нека да разгледаме това по-подробно, тъй като това е централен въпрос в нашата тема. Исус, че тези, които искат да бъдат Негови ученици, трябва да се отрекат от себе си, да вземат кръста си и да Го последват (Лк. 9:23). Той каза, че мнозина са призвани, но малцина са избрани. Много от нас намират за позната ситуацията, в която Павел описва своите борби: “...върша не това, което искам, а нещата, които мразя, тях върша...върша не доброто, което искам, а лошото, което не искам (Рим. 7:15,19).” Мисля, че можем да се идентифицираме с нашия брат, който написа тези неща бидейки действащ апостол. Когато писа до църквата в Ефес, той ги предизвика:

“...не живеете вече като езичниците в техните безполезни мисли... но не е този Христос, на който бяхте научени; и несъмнено сте чули за Него и като негови последователи сте били научени на истината – истината действително е в Исус. А що се отнася до предишния ви начин на живот, бяхте научени да отхвърлите от себе си старата същност, която гние поради измамните си страсти... и да сложите новата същност, създадена по Божие подобие, истински праведна и свята. (Еф. 4:17,20-22,24).

Тук е ключа към живота на Христос. Тук научаваме ключа за ходенето в Духа. Докато човек живее по този начин ден след ден, ще може постоянно да вижда природата, служението и авторитета на Христос изразени в живота си. Като събличаме стария човек и обличаме новия, истинската и праведност ще бъдат изявени. Ще ходим в съдбата си и волята на Бог ще бъде осъществена за този момент. Властта на Оня, Комуто е дадена всичката власт на небето и на земята, ще бъде освободена. Апостол Йоан казва, “Оня, който казва, че пребъдва в Него, трябва сам да ходи както е ходил Той (1 Йн. 2:6).” Има много вярващи, но малко ученици. Ученик е този, който мисли като своя учител и цени това, което учителят му цени. Ученикът живее и действа като своя учител. В крайна сметка

ученикът “вижда” нещата така, като учителят му ги “вижда”. Това не само че е възможно в Христос, но Господ очаква учениците Му да живеят така.

Нашата Праведност

Има поне две реални причини, които правят възможно един спасен човек да ходи в този живот така, както е ходил Исус. Първо, Бог е вменил праведност на ония, които чрез вяра са призовали Господа да им прости и да ги спаси. “Авраам повярва на Бога, и това му се счете за праведност.” Давид също ни казва за “блаженството на човек, комуто Бог вменява праведност независимо от дела; Благословени са тези, чиито беззакония са простени и чиито грехове са простени; благословен е човек, комуто Господ не вменява грях (Рим. 4:3, 6-8).” Писанията заявяват отново, че “Бог опрощава (остава ненаказани) греховете, извършени по-напред, за да покаже праведността си в настоящото време, та да се познае, че Той е праведен и че оправдава тогава, който вярва в Исуса (Рим. 3:25-26).” Ти, новороденият вярващ, си праведен! Поради това, че си изразил вяра в това, което Бог е направил чрез завършеното дело на Исус, Бог те е оправдал. Бог казва, че напълно законно ти си “невинен.” Бог те е оправдал и заявява, че положението ти според закона е такова на праведник. Затова ти си свободен и не трябва да плащаш дълга или “заплатата за греха”; и всичко, което Бог казва за праведните хора, се принадлежи на теб. Исус изпълни всичката праведност и каквото Бог е направил достъпно за праведните, то е на разположение за новородения вярващ! Да, възможно е да си съгрешавал като вярващ и може и за в бъдеще да се случва така. Според закона, новороденият вярващ е обявен от Бога за такъв със законна позиция на праведен човек. Обаче, погледнато от вътре, вярващият има нова и стара природа. Който е спасен може да “облече новия човек, сътворен по Бога в истинска праведност и святост,” или пък да дава време, сила и въобще място на старата, паднала природа/човек (Еф. 4:20-24). Обаче, поради вярата си в това кой е Исус и какво е направил, Бог те обявява за праведен! Може не винаги да мислиш, чувстваш, казваш и правиш това, което Христос в теб би изразил. Въпреки това, Бог те счита за праведен, поради вярата, която си изповядал в Неговия Син и в Неговите завършени дела. Не можеш да направиш старата си същност да бъде праведна, така че спри да се опитваш. Вместо това можеш да узряваш. Можеш да бъдеш преобразяван от слава към слава по образа на Божия Син, Исус Христос. Бог Отец желае повече и повече зрялост във всяко от децата Си, още докато те са тук на земята във смъртните си тела.

Това ни води до втората реалност, която прави възможно новороденият вярващ да ходи повече и повече в този живот както Исус е ходил на земята (1 Йн. 2:1-6). Това е възможно, защото тези, които са в Христос и са новородени, всъщност имат Господаря, Господа Исуса Христа, живеещ в тях. Той не само живее в спасените, но иска техните личности и начин на живот да се променят, така че Неговата природа и пътища да се формират в тях. Исус не желае хората от Неговото тяло да имитират външно или да наподобяват Неговото поведение, отношение и дела. Исус не желае хора да променят характера си или

поведението си. Той не поощрява хора за промяна на начина си на говорене или държане. Исус идва в живота ни не за да го промени, а за да го замени. Той не иска ние да поправяме, коригираме или подобряваме нашата природа. Той иска ние да заменим падналата си покварена природа за Неговата славна природа.

Бъди изпълнен с пълнотата на Бога

Исус е главата над всички в църквата. Църквата е пълнотата от Него, Който изпълва всичко във всички. И отново Павел се моли за църквата и всеки неин член, “да бъде изпълнен с цялата Божия пълнота... докато всички достигнем... в пълнолетно мъжество, в мярката на ръста на Христовата пълнота (Еф. 3:19, 4:14).” Христос, надеждата на славата, е във всяка част от Неговото тяло. Той иска от нас да заменим старата си човешка природа за природата на Неговия нов човек. Когато тази замяна се осъществи, Той намира изражение чрез вярващия, който тогава става истински ученик. Той иска Неговата любов да струи от всяка част; Неговата простителност да бъде изявявана, милостта Му – освобождавана, мирът Му – да изтича, даването Му – демонстрирано, радостта Му – изобилваща. Той иска плодът на Духа да бъде по всеки клон от живота ни. Този плод може да бъде произведен във всяка ситуация. Той може да бъде раздаван свободно на всеки човек, с когото се намираме във всеки момент. Това не става когато вярващият се опитва да бъде добър, да бъде свят, да казва “правилните неща”, да бъде мъдър. Ние говорим за плода на Духа, а не за плода на човешкия “нов и подобрен” религиозен дух. Господ прави необходимото щото всяко от децата Му да бъде постоянно и все повече изпълвано с повече от Него! Всеки добър и съвършен дар идва от Отца на Светлините, а не от падналата човешка природа. Когато Той бъде изявен в някое Негово дете, ние виждаме не просто човек, който Бог е обявил за праведен, но такъв, чрез когото Праведния се проявява. Исус каза, “Който е видял мен, видял е Отца (Йн. 14:9).”

Има разлика между това, което теологически е известно като “оправдание” и “освещение.” Когато някой се новороди, Бог оправдава и обявява този човек за невинен, или праведен. Усилията и делата за само-оправдание са напразни. Бог обявява някой за оправдан като отговор на вярата на този човек в Господ Исус Христос и в това, което Той е постигнал за нас чрез безгрешния си живот и смърт на кръста. Този човек е свободен от длъжността си да плати със смъртно наказание за греховете си и получава право и достъп до всичко, което е на разположение за някой с такова законно изправно положение пред Бога. Заветните обещания сега са на негово разположение чрез вяра. Такова е законно-правното състояние на нещата. Това оправдание се случва в конкретния момент на новородението. Освещението, обаче, е процес, в който трябва да се движим след момента на новородение и през целия си живот. Когато някой е новороден, Бог променя не само неговото законно-правно, но също и вътрешното му състояние. Бог дава на човека законно положение на праведен и създава вътрешен, нов човек в истинска праведност и святост.

Неспасеният не може да бъде праведен, нито от законна гледна точка, нито според вътрешното си състояние. Законната позиция на праведност остава като състояние за вярващия. Но вътрешният потенциал да бъде и да прави това, което е наистина праведно, не става автоматично негово истинско състояние. Изкупеният човек е изправен пред възможността да изразява старите, паднали човешки пътища, или природата на Христос, Който е в него. Когато човек дава израз повече и повече на Святия, обитаващ в него, той се освещава (или узрява, трансформира). Когато някой изразява Тоя, Който е Праведен и живеещ в него, тогава се преобразява от слава в слава по образа на Господа (2 Кор. 3:18).

Да съблечем стария човек

За да бъде пълен с пълнотата на Бога, човек трябва да практикува събличане на стария човек и обличане на новия, във всеки момент, ден след ден.

"Затова, умъртвете природните си части, които действуват на земята: блудство, нечистота, страст, зъл ламтеж, и сребролюбие; поради които иде Божия гняв върху рода на непокорните; в които и вие някога сте ходили, когато живеехте в тях. Но сега отхвърлете и вие всичко това: гняв, ярост, злоба, хулени, срамно говорене от устата си. Не лъжете един друг, понеже сте съблекли вече стария човек с делата му, и сте се облекли в новия, който се подновява за придобиването на знание по образа на тогава, който го е създал; дете не може да има Грък и Юдеин, обрязани и необрязани, варварин, скит, роб, свободен; но Христос е всичко и във всичко." (Кол. 3:5-11)

Въпросът е, "как може да се съблече стария човек и да се облече новия?" Е, ще се радвам ако се питате това. Нека да намерим някои истински отговори. Повечето от нас не искат да мислят, да чувстват или да действат като стария човек; и все пак, както Павел, хващаме себе си, че правим точно това. Нещата могат да се променят! Обаче се нуждаем от помощ, за да ходим в Духа. Има четири неща, които са от съществено значение тук. Основата е да има посвещение да се върши Божията воля. Някои пропускат да правят това отново и отново, като постоянно посвещение, като очакват да попаднат в ситуация, в която да се опитат да решат дали искат да вършат Божията воля, или не. Този метод води до плътски живот и провал след провал. Божието обещание към тези, които ще предадат делата си на Него, е че Той ще установява техните мисли, и ако някой го признава във всичките си пътища, Той ще направлява пътеките му (Пр. 16:3, 3:4-6). Бог иска хората да имат силна воля: ние сме в битка. Нека да правим както Исус правеше; и да казваме, "не моята воля, но Твоята воля да бъде." Първо трябва да помолим Святия Дух да ни помогне да прегледаме себе си. Божият Дух е дошъл, за да обвинява за грях и праведност, и да ни води към всяка истина. Нужно е да молим Святия Дух да привлече вниманието ни и да ни обвини за грях в момента, в който съгрешаваме. Да Го молим да направи каквото е необходимо, за да привлече вниманието ни, когато не мислим по начина, по който мисли Исус. Да Го молим да ни

изобличава незабавно всеки пък, когато чувстваме нещо, което не е от сърцето на Исус. Да Го молим да ни “събужда”; когато сме запланували нещо, което не е Божията воля; когато имаме отношение, различно от това на Господа; когато не гледаме към хора и обстоятелства както Исус би го направил. Да молим Духа да ни изобличава, и Той ще го прави. Тогава, човек трябва да съди себе си. Това е втората стъпка. Писанията казват, че, ако съдим себе си, не бихме били съдени от Господа (1 Кор. 11:28,31). Това означава да се отричаш от себе си: да съблечеш стария човек и да се счита за мъртъв към греха. Ние отхвърляме плътската природа. Тогава идва това да носим кръста си ежедневно: обричаме на смърт делата на плътта, ние сме разпънати с Исус. Да, трето, покаяваме се! Разпознаваме греха си, благодарим на Святия Дух на Истината. Казваме, “Не! Няма да бъда такъв. Вместо това, отхвърлям това чувство, тази мисъл, тази представа, това отношение.” Човек отказва да дава живот за старата, плътска, егоистична, иамамена природа; веднага пресича някои неща. Не им даваме място да бъдат изразени. Трябва да има разпознаване, отричане и покаяние от греха. Старият човек се съблича, като “чрез Духа умъртвяваме делата на плътта (Рим. 8:13).” Не отричаме, че имаме тия плътски, грешни неща. Не обвиняваме други. Не си търсим извинения. Не се оправдаваме с други хора. Чрез вярата ни в Исус, праведността ни се вменява даром; и Праведният идва, за да обитава в нас. Ние искаме да се променяме. Не се надяваме старият човек да бъде подобрен, нито пък трябва да се опитваме да го поправяме, ремонтираме, за да изглежда по-добре или да звучи по-добре. Ние искаме природата на Исус да бъде изразена чрез нас. Всичко това започва с предаване на волята на Бог. После, първо, проучваме себе си (разпознаване). Когато бъдем изобличени за грях, ние отхвърляме, отказваме се и се отричаме от плътското (отричане). Трето, вземаме кръста си и излагаме на смърт старият човек (покаяние). Четвърто, търсим Господа в нас, за да облечем новия човек (възстановяване). Помнете, “няма осъждане за ония, които са в Христа Исуса, които ходят не по плът, но по Дух (Рим. 8:1).” Какво значи осъждане? След като някой бъде признат за виновен, следва обявяване на наказанието. Наказанието за престъпление или грях е осъдението. За ония, които са в Христа, и които са се посветили да ходят не по плът, но да обличат новия човек, няма осъждане поради вината от греха. Неговата милост триумфира над съда! Няма осъждане!

Като гледам към живота си назад през годините, виждам някои области с истинска промяна. Но има една област, която не се е променила от двадесет и две години. Тази област на плът е безпокоила мен, жена ми и цялото ми семейство. От години съм използвал гняв и повишен тон, за да прокарам моята воля. Ан и децата се чувстваха заплашени от мен, когато реагирам по такъв начин. Аз “печелех” споровете, моята воля и желание надделяваше. И все пак, такива “победи” не бяха приятни. Мразех това в мен. Не можех да изтрия от себе си това поведение, дори и със сълзи на съжаление пред Бог, Ан и децата. Често съм плакал поради това лошо поведение, чувствайки се нещастен когато правя другите нещастни. И с пост не можех да унищожа това това си качество. Не можех да се освободя от него, въпреки че в продължение на двадесет години пет дни в седмицата съм присъствал на силни и помазани богослужения! Молбите ми пред Господа да отмахне това от мен също не помагаша. Нищо не

можеше да донесе промяната! Може би “успях” само да скрия проблема от хора, външни на семейството ми, не знам. Знаех, че Бог и семейството ми ми прощаваха, но исках промяна. Исках истинско покаяние и възстановяване. Исках преобразяване! Не исках да продължавам все да съжалявам и да искам отново и отново прошката им. Ние се помирявахме, но само за да видим как същия процес се повтаря за пореден път. Благодаря на Бога, промяната е възможна!

Лично свидетелство

През 1994 година, когато за първи път виждах хора да приемат това, което наричаха “ново вино”, “Реката на Бог”, “благословието от Торонто”, аз бях скептик и го отхвърлих. Скоро след това се отрекох от това си отношение. Обаче това беше само началото. Ан и моят най-близък съработник имаха сън, че съм умрял и те ми го споделиха. Отговорих, че бих се покорил на всичко, което Господ им покаже за мен, и което Той иска аз да направя. Бях изгубил мира си; за първи път откакто бях новороден и изпълнен със Святия Дух, нямаше никакво пророчество, което да излезе чрез мен. Бях раздразнен, не чувах Божия глас и сериозно се нуждаех от помощ! Те ме посъветваха и препоръчаха да не служа по никакъв начин поне три месеца. Съгласих се и мислех да се усамотя някоя хижа и да постя и да търся Бога. Нямаше свободни хижи. Старите травми на врата и гърба скоро се обадиха и станаха почти нетърпими. Нощем единственото облекчение като че беше докато се опитвах да спя прав опрян на една голяма торба, пълна с малки късчета дунапен. Всяка сутрин ме заварваше в сълзи пред Бога. Ежедневно Святия Дух ме изобличаваше за плътски мисли и отношения, егоистично поведение и съмнителна теология. Не можех да поставя заедно праведността, която Бог ми е дал, с плътта, която продължавах да преживявам. Бях съкрушен, като научих в същото време и за суверинитета на Бога. Молех Го да ме дари с истинско покаяние (2 Тим. 2:24-26). От двадесет и две години живот като новороден, познавах редовно, ако не ежедневно реалното присъствие на Бог. По Неговата благодат усещах Неговото реално присъствие (Деян. 17:24-26). Скоро след като бях спасен, Господ ме поведе към едно чудесно взаимоотношение с пророка Нийл Глес, който ме наставляваше като баща. Заедно с него и, разбира се, със Святия Дух се научих да се приближавам към Господа, и Той също се приближаваше към мен. Но сега, от три месеца, нищо! Никакво преживяване на Неговото реално присъствие и никакво помазание. Тогава, през месец юни, се събрахме с нашия районен тим от служители, според разписането ни. Те споделиха за едно пророчество, което се разпространяваше, и според което Бог щеше да “отсече злото от света” на един определен календарен ден. Спомням си, че казах че това е фалшиво слово, защото никъде в Библията не се казва, че Бог ще отмахне злото от света. Изведнъж отново усетих Божието присъствие и помазание! По-късно, когато се молихме, за втори път помазанието слезе на мен през оная сутрин. Господ ми проговори. Той ми отговори на въпрос, който бях поставил пред Него. От три месеца не бях участвал в служение. Обаче шест месеца преди това бях запланувал пътуване до Русия и после до Франция. Той

искаше ли да отида там? Ясно ми каза да замина на тези мисии. Когато бях в Русия се срещах всяка сутрин с двадесет и пет водачи на домашни групи. Един млад пастор ни беше поканил заедно за молитва и покаяние. На третата сутрин изведнъж се намерихме да се смеем буйно и дори да се търкаляме по калния под! Бях завладян от радостта! След това две млади жени бяха освободени от само себе си от демони. Това продължи 45 минути. И всичко това се случи докато съвсем сериозно се покаявахме пред Бога! На следващата сутрин Господ слезе върху нас по същия начин и отново бяхме изпълнени с Неговата Радост. Бяхме запланували общи събрания за всеки ден. Ден след ден, Реката на Бог течеше върху нас. Като пристигнах във Франция, открих, че от януари 1994 година, Господ излива там Своето ново вино. Тимът ни от Франция се беше събрал на национална хвалебна конференция близо до Лион: един паметен ден за мен. Божият Дух се движеше суверенно върху две хиляди души. През този ден радостта на Господа ме завладя за два и половина часа! За първи път в живота си аз лично преживявах действителната Благодат на Бога, като Негова безусловна любов. Докато преживявах Неговото присъствие, природа и мисли, в същото време преживявах и много плътски неща в себе си. Разбрах добре, че Неговата праведност е вече моя. Вече не се чувствах виновен и не се мразех, мъчейки се да забравя или да скрия природата на плътския си човек. Открих, че можех да се изправа срещу греха на старата природа; и че можех да искам и да получавам бързо Неговите мисли и отношение. Преживяването на стария и после на новия човек се редуваха много бързо. Обаче не усетих осъждение! И, за разлика от много години преди това, аз не нанасях съд над себе си. Открих, че мога да съблека стария човек и да облека Христос! От този ден личността ми и живота ми вече не са същите. Съпругата ми, семейството ми и близките ми приятели също са благодарни за преобразяването.

През тези часове преживях много неща. Едно от тях има значение за настоящата ни тема. Аз познавах Божията любов и приемане. Дори разбирах, че Той ме счита за праведен не поради моите дела, но като отговор на вярата ми и любовта ми към Исус Христос и това, което Той е направил. Той не само ме изпълни с радост, но и познах как Той благодатно ме приемаше – такъв, какъвто бях. Усещах и плътта: мисли на гордост, себеиздигане, дори и някои наистина неприятни представи. Едновременно с това аз преживях любовта Му: в присъствието на грешната ми природа. Открих, че можех да кажа “Не” на плътта. Помолих Го за Неговите мисли, чувства, отношения, начин на виждане. Удивително, но Той ми даде всичко това, за което Го помолих. Вместо да си търся извинения за плътското в мен, вместо да се опитвам да забравя, и вместо да се мразя за всичко това, аз научих, че мога да си призная греха, да го поставя на смърт и да приема Неговата природа. Не се мъчех вече да бъда някой. Не се опитвах да правя неща. Както Павел казва, “Разпънах се с Христа; и живея, но не аз, а Христос живее в мен... и няма да усуетя тази Божия благодат (Гал. 2:20-21).”

И така, това е четвъртата стъпка в този процес. Не е достатъчно да мразим и да се опитваме да убием стария човек. Трябва да обличаме новия човек, който е Христос в нас, надеждата на славата. Не се опитвай да поправяш стария човек.

Не се старай да го направиш по-красив или по-добре звучащ, или дори действащ като “християнин.” Не се опитвай да бъдеш нещо или да правиш нещо! Не се мъчи да заслужиш законния си статут на праведен. Приеми състоянието си на оправдан, праведността, която Бог ти дава. Помоли Го да бъде и да живее в и чрез теб. “Исусе, какво ще кажеш за този човек (или ситуация)?” “Исусе, какво мислиш за това?” “Исусе, моля Те, дай ми Твоето отношение.” “Исусе, покажи ми и ме води да върша волята на Отца.” “Господи, нека Твоят мир да тече.” “Господи, дай ми Твоето търпение.” “Господи, нека Твоята кротост и благост да бъдат изявени.”

Ние не поправяме стария човек

Нека дадем друг пример. Толкова е лесно да се заблудим. Например, научаваме, че християнинът трябва да прощава на другите. И какво правим? Ако вземем насеризно нашето християнство, се заставяме да прощаваме на другите. Дори казваме, “Прощавам ти.” Добре е това и трябва праведността да бъде практикувана. Няколко пъти апостол Йоан ни казва да практикуваме праведността (1 Йн. 2:29; 3:7,10). Ние трябва да се насилим да действаме в съгласие с Божието слово, природа и характер. Процесът на обличането на новия човек изисква съдействието на нашата воля. Обаче трябва да отидем отвъд упражняването на воля и сила. Можем да обучим стария човек да действа като новия и да се държи като такъв. Това е модифициране на поведението, което не освобождава напълно това, което е Христос в нас. Писанията казват да си прощаваме един на друг така, както Бог в Христа е простил на нас (Еф. 4:2). Обаче как прощава Бог? Словото казва, че когато е опростен, греха е толкова далеч, колкото е далеч Истока от Запада. Казва се, че грехът е хвърлен в морето и повече не се помни (Пс. 103:10-13; Мих. 7:19). Ако само обучаваме старият човек да върши това, което подобава на Християнин, тогава имаме проблем. Да предположим че накраме стария си човек да прости на някой. Какво се случва на следващият път, когато сме засегнати от околните? Какво става следващият път, когато има разногласия? Извадим на показ списъка си със старите им прегрешения! Казваме нещо като, “Помниш ли миналата седмица, когато ми каза това и това, и ти беше сгрешил!” “Помниш ли колко нечувствителен беше!” И така нататък. Всъщност не сме простили на другия човек така, както Бог е простил на нас. Трябва да прощаваме, но трябва и да отидем отвъд това. Трябва да попитаме Господа: “Исусе, моля те, дай ми да простя на този човек така, както Ти си му простил. Дай ми Твоята прошка за него.” Бог е най-великият “икономист.” Ако работим с Него и освобождаваме Христос, който е в нас, ние ще ходим в Неговия план за всяка ситуация. Всичко ще съдейства за доброто на ония, които любят Бога и са призвани според Неговото намерение. Той ще произведе всеки път възможно най-добрия резултат. Това, което врагът е замислил за зло, Бог ще обърне на добро. Когато се новородихме, приехме дара на праведността. Той ни прости и ни обяви за праведни. Той изпрати и Сина Си, Праведният, да обитава в нас. Святият Израилев живее във всеки, който е спасен. Ако ти или аз направим нещо, което Бог счита за праведно, то е не защото сме накарали стария човек да направи

нещо добро. Старата природа е развратена, измамна, егоистична и непоправима. Ако нещо наистина праведно се е случило в и/или чрез нас, то е защото сме съблекли стария човек и сме облекли Христос! Ако нещо свято се е случило в живота ни, то е защото Святият е изразил Себе Си чрез нас. Всичко е за Исус! Неговата любов е изявена. Неговата милост е дадена. Радостта Му е освободена. Търпението Му, благодатта Му, дълготърпението Му, въздържанието Му стават начин на живот. Това важи за благочестивият характер, както и за благочестивите дела. Ако някой ходи в добрите дела, които Бог отнапред е наредил за него, то е защото Христос в него живее и работи чрез него в този момент. Христос в нас изработва волята на Отца чрез нас. И знаете ли какво? Отец ни възнаграждава за това, което Сина постига чрез нас! Истинският Победител живее в Своите хора. Когато обличаме новият човек, ние обличаме Христос, Победителят. “Вие сте от Бога, малки деца, и сте ги победили, защото по-велик е Оня, който е във вас, от оня, който е в света... ако любим един другого, Бог пребъдва в нас, и Неговата любов се усъвършенства в нас (1 Йн. 4:4,12).” Не е ли това славата на църквата: да разкрием Бога на цялото творение чрез нашите личности и дела? Не е ли това наша висша цел във всеки един момент: така щото Бог да дава откровение за Исуса Христа в нас и чрез нас, един на друг, както и на тия, които все още са под силата на тъмнината? Не е ли славно да видим Оня, който е Светлината, как унищожава тъмнината? Оня, който е Добро, как надделява над злото? Оня, който е Любов, как никога не отпада? “Издигнете глави, о порти... и Царят на Славата ще влезе. Кой е Царят на Славата? Господа на Силите, Той е Царят на Славата (Пс. 24:9-10).” Той е Праведност. Той е Служител. Той е Победител. Възкръсналият Цар живее в теб, вярващия!

Господи, посвещавам живота си да върша Твоята воля. Свети Душе, моля те да ме изобличаваш за греха ми. Ще проверявам себе си всеки ден, редовно. Направи каквото е необходимо, за да привлечаш вниманието ми: когато старата природа действа, когато съм в изкушение или под атаката на врага. Посвещавам се да съдя себе си, и да събличам стария човек и неговите пътища. Господи, решавам да обличам новия човек. Исусе, искам да заменя напълно стария си начин на живот с Твоята природа и живот. Господи, желанието ми е другите да могат да приемат това, което Ти си, чрез мен. Господи, искам да познавам хората не по плът, но по дух. Искам да Те разпознавам и приемам чрез други хора. Господи, бъди прославен в нас: изграждай Своята църква. Искаме да узряваме според твоя ръст; изграждай това, което Си в нас и чрез нас. Изпълни домът си с Твоята слава и Твоята славна природа. Засияй чрез нас така, че множества да дойдат до блясъка на това, което Си Ти в църквата Си. Искаме светът да познае, че Отец те е изпратил, че ги обичаш и че ги викаш при Себе Си. Отче, нека да бъде, в името на Исус.

Всичко е за Исус

Писано е, че Исус е казал, "... на тази скала Аз ще изградя Моята църква." Един ден Исус отиде с учениците си по бреговете на Кесария Филипова. Там Той им зададе един сериозен въпрос : "Според както казват хората, Аз, Човешкия Син, кой съм? Учениците казаха, че има различни отговори: Йоан Кръстител, Илия, Еремия или някой от пророците. Когато Исус попита учениците си, според тях кой е Той, Петър отговори, "Ти си Христос, Сина на живия Бог." Тогава Исус ни казва, че думите на Петър бяха откровение, дошло директно от Неговия Отец в небето. Плът и кръв не откриват, че Исус е Христос, Сина на живия Бог. Това специфично откровение, че Исус е Христос, Сина на живия Бог, е основата, на която църквата се изгражда. Личността на Христос, Божия Син, и откровението, че Исус от Назарет е Христос, Сина на живия Бог, е основата на църквата! "Никаква друг основа не може да бъде положена, освен вече положената, която е Исус Христос. Сега ако някой гради на тази основа... (неговите) дела ще бъдат изявени... и открити с огън... тоя, комуто работата, която е градил устои, ще получи награда (1 Кор. 3:11-14)." Нека да разгледаме откровението за твърдата, скалиста основа. Исус казва, че Той е Христос, Сина на живия Бог. Това кой е Той, и даденото от Бога откровение за тази истина, е сърцевината, която трябва да бъде основата, на която Господ ще изгражда Своя храм, Своя дом, църквата. В светлината на тази истина нека да разгледаме това, което Исус казва по-нататък на Петър, и на нас, Неговата църква. Първо, Той казва, "Аз ти казвам, че си Петър (Мат. 16:18)." Думата "Петър" е гръцката дума "petros" (петрос), което означава част от скала. Такъв "петрос" е в размер, който човек може да вдигне и/или да хвърли. Тази гръцка дума е мъжкия род на думата "скала". Обаче формата в женски род има много различно значение и приложение. Като продължава нататък, Исус употребява женската форма на тази дума, "скала". Формата в женски род на думата "скала" е думата "petra" (петра). "Петра" означава масивна, неподвижна, гранитоподобна скала. Исус казва, че Той ще изгради Своята църква на нещо, което е като масивна, гранитна реалност. Той ще изгради църквата Си на "петра", не на "петрос." Той ще гради на нещо, което е толкова огромно, и силно, е трайно, и неподвижно, за да служи като основа. Всъщност Исус прави контраст между Петър, малкия камък, и огромния гранитоподобен масив, на който Исус ще гради църквата Си. Тази "петра", т.е масивна, скалиста основа, е никой друг освен самия Христос, включително и откровението за това кой е Той. Петър, който е като малък камък, не е масивната основа, на която църквата трябва да се гради. Нито е някой човек, било то и тоя, чрез когото е дадено това откровение. Човешко същество не може да изяви такова откровение, освен ако не го получи от Отца. Бог казва, "Ето, полагам в Сион краеъгълен камък, отбран, скъпоценен; И който вярва в него не ще се посрами (1 Пет. 2:6)." Нека да бъде ясно: Исус и откровението за Него като Христос, Сина на живия Бог, са основата на Църквата. Това, за което говорим, продължава да е всичко за Исус, Помазаника.

Като се наридаваме един друг

Какво би означавало за нас сега, когато говорим за това, че Бог иска на наридава или изгражда църквата Си чрез теб, вярващия? Очевидно не става въпрос за това човек да върши добри дела. Не говорим и за това да се опитваме да изглеждаме като християни. Не говорим и за това да се опитваме да говорим като християни. Не говорим за това някой, било то ти или аз или който и да е вярващ, да се опитва да върши нещо или да бъде някакъв! Тук говорим за разпознаване, отричане и убиване, или събличане, на старата природа. Говорим за това да искаме и да даваме място на Исус да бъде и да върши това, за което Отец го е изпратил, в и чрез нас, постоянно. Говорим за Христо живеещ в и чрез нас във всеки един момент: да оставим Тоя, Който Е, да продължава да бъде Тоя, Който Е. Господ иска да изгражда това, което Той е в хората, с които се намираме и в обстоятелствата, в които момента ни сварва. Ние трябва да се фокусираме на Него. Неговата природа трябва да бъде изразена; и Неговите цели трябва да се реализират чрез Него в даден момент и в живота на хората, с които сме заедно. Намерението ни е да наридаването на другите. Как иска Той да им служи? Какво иска Той да освободи за тях? Какво иска Той да бъде за тях? Какво иска Той да им даде? Да бъде освободен в живота ни тоя, Който е, е да бъде освободен Твореца, Оня, който изгражда всички неща. Той е Оня, който строи единствените трайни неща, които и ще останат след като Той разтърси всичко. Сега Той разтърсва всичко! Обличането на Христос освобождава Бога да изгражда единствените неща, способни да издържат на Неговия огън. Огънят Му ще изпита делата на всички хора, за да изяви какви са те (1 Кор. 3:11-17). Той иска да представи Себе Си чрез теб. С други думи, Той иска да даде от това, което е Той в теб, на околните. Творецът, главният майстор-строител, иска да наридава живота и личностите на тия, с които Той те води да контактуваш, за наридаване на ония, на които Той иска да повлияе чрез теб. Той е Словото на Живота. Той е Светлината на Живота. Той е Водата на Живота. Той е Хлябът на Живота. Той е Изворът на Живота. Той иска да бъде всичко това за тези, на които желае да въздейства чрез теб и чрез всеки един от нас, вярващите. Творецът иска да твори чрез хора, които са Го приели, т.е. в които хора са изобразени Неговата природа и качества. Човек се преобразува и изпълва когато целта му е да дава израз на славния Господ и това, което Той прави в момента (или което планува за бъдещето). Като търсим да наридаваме други, в същото време Христос наридава нас самите. Ние се променяме по Неговия образ от слава в слава и едновременно ходим в нашата съдба. Затова, като вършим Неговата воля ходим в победата! Освен това и си събираме съкровища на небето. И пак, както Павел казва, не аз живея, но Христос е, Който живее в мен. (Гал. 2:20-21). Христос е, който е постигнал Неговите дела чрез мен (Рим. 15:18). Докато Той върши делата, Отец ни дава награда и в този век, и в идния, дори във вечността. Неговото желание е синовете и дъщерите Му да побеждават. Ония, които побеждават, ще седят с Него на трона Му, както Исус е победител и е седнал на трона на Отец (Откр. 2:26-27, 3:21). Бог иска да сподели прородата Си и творението Си. Той прави според както каза на Адам и Ева да правят: "... плодете се и се размножавайте; напълнете земята и я подчинете; господствайте... (Бит. 1:28)." Той прави това

чрез Сина на Бог, който е Исус Христос, нашата Глава, когато Той живее и се движи чрез Своето тяло, Църквата.

Какво изразяваме чрез живота си? В какви се превръщаме? Какво правим? Накъде отиваме? Как изкарваме времето, което ни е дадено? А ти? Познаваш ли Исус Христос като твой личен Спасител, и като Господ, Господар на живота ти? Ще избереш ли да възлюбиш Бога с цялото си сърце, душа, ум и сила? Подчинил ли си се напълно на властта на Божието Слово, Библията? Живееш ли живот на преобразяване от слава в слава по образа на Господа? Живееш ли, за да видиш Неговата воля да се изпълнява във и чрез личността и живота, които Той ти е дал? Достатъчно ли си се отвратил от греха, от плътската природа, от злото, от врага и пътищата на света, за да се решиш да се отречеш от себе си, да носиш всеки ден кръста си и да Го следваш? Искаш ли да обичаш Исус, така както Отец Го обича? Искаш ли Той да живее с Неговия живот в теб? Ще избереш ли да се наслаждаваш в преживяванията си с Него докато, чрез Неговия живот в теб, Той показва любов към другите и ги изгражда чрез теб?

Плодът в твоя живот се определя от вида съкровище в сърцето ти. Ако има добро съкровище в сърцето ти, ще има добър плод в живота ти. Исус каза, че можеш да направиш дървото да бъде добро. Ти си като едно дърво и сам решаваш какъв вид плод и колко да има в живота ти. Определящият фактор е какво избираш да цениш. Какво е съкровището ти? Ще приемеш ли за скъпоценно това, което Господ счита за скъпоценно? До колко ще оцениш това, което Господ определя като добро съкровище? Ти определяш степента на копнеж, с която ще живееш и ще се движиш в това, което имаш да правиш. Ти създаваш желанието си: вида, качеството и степента на копнежа в живота ти. Избери да ценно това, което Бог цени, и нека това да е от първостепенна важност всеки ден. Той живее в теб. Той е определението за величие и добрина. Остави Го да бъде и да направи всичко, за което Той е дошъл да бъде и да направи в и чрез теб.

Да, Отче, искам да ценя това, което Ти смяташ за скъпоценно. Искам само добро съкровище в сърцето си. Искам само добър плод в живота, който си ми дал. Господи, научи ме на това, което е наистина скъпоценно. Отвори очите на моето разбиране, за да мога да ценя това, което ти цениш. Искам да живея с копнеж. Искам да съм загрижен за това, което Ти намиращ за важно. Искам да живея всеки ден в присъствието Ти и да върша волята Ти, с устрем и сърдечен копнеж, с твоите любов, мир и вяра. Исусе, бъди съвършен в този съд. Исусе, направи всичко, за което Отец те е изпратил да извършиш в този слуга. Чрез вяра казвам, че Те обичам с любовата, която Отец има към Теб. Това е моето желание и страст – да те обичам, мой Боже, с всичко, което си вложил в мен.